

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 16-17.

Jézus két olyan témáról beszél a következő fejezetben, amely kellemetlenül érint egyes embereket. A pokolról ejt szót, ami számomra nem kellemetlen téma, mert nincsenek aggodalmaim ezzel kapcsolatban.

Jézus itt a farizeusokkal étkezik egy szombati napon. Ez még ugyanaz a vacsora, ahová Jézust a 14.-ik fejezet elején hívták meg. Jézus néha a tanítványaihoz, néha pedig a farizeusokhoz intézi szavait. A fejezet elején a tanítványaihoz beszél.

Majd szólt a tanítványaihoz is: „Volt egy gazdag ember, akinek volt egy sáfára. Ezt bevádolták nála, hogy eltékozolja a vagyonát.

Ezért előhívatta, és így szólt hozzá: Mit hallok rólad? Adj számot a sáfárságról, mert nem lehetsz többé sáfár.

Erre a sáfár így gondolkozott magában: Mit tegyek, ha uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem bírok, koldulni szégyellek.

Tudom már, mit tegyek, hogy amikor elmozdítanak a sáfárságból, legyen, aki befogadjon házába.

Azután egyenként magához hívatta urának minden adósát, és megkérdezte az elsőtől: Mennyivel tartozol az én uramnak?

Az így felelt: Száz korsó olajjal. Erre azt mondta neki: Vedd az írásodat, ülj le gyorsan, és írd ötvenet.

Azután a másiktól is megkérdezte: Te mennyivel tartozol? Az így válaszolt: Száz kórus búzával. Erre így szólt hozzá: Vedd az írásodat, és írd nyolcvanat.

Az ura pedig megdicsérte a hamis sáfárt, hogy okosan cselekedett, mert e világ fiai a maguk nemében okosabbak, mint a világosság fiai.

Én is mondom nektek: szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonnal, hogy amikor elfogy, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.

Jézus példázata a sáfárságról szól. Az első dolog, amit erről a sáfárról mondhatunk, hogy mindene ami volt, az tulajdonképpen az ura tulajdona volt, tehát az ura vagyonát tékozolta.

Ennek gyakorlati alkalmazása a mi esetünkben a következő: Isten sáfárokká tett minket, és mindenünk amink van, valójában Isten tulajdona. A Biblia azt mondja, hogy „*az Úr a föld és ami betölti*”. Isten abban a kiváltságban részesít engem, hogy felügyeljem azt, ami az Övé; ugyanakkor mindezért felelősséggel is tartozom neki.

Egy másik alkalommal Jézus szintén a sáfárról mondott egy példázatot. A gazda egy távoli országba utazott, és minden vagyonát rábízta a felügyelőkre: az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet. Amikor visszajött, a szolgáknak el kellett számolniuk azzal, hogy mit tettek uruk vagyonával.

Ha magadat Jézus Krisztus szolgájának tekinted, akkor természetes dolog, hogy mindened az Övé, és semmit sem mondasz a magadénak. Ezt a felügyelőt azzal vádolták, hogy eltékozolta ura javait és felelősségre vonták. A Biblia szerint egy nap mindannyian Isten előtt fogunk állni, és el kell számolnunk azzal, hogy mit tettünk a földi életünk alatt.

A 2 Korinthus 5.-ik fejezetében Pál azt mondja, hogy *„mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár rosszat.”* Sok mindent tűz fog megemészteni ezek közül, de a megmaradókért jutalmat kapunk. Egy napon el kell számolnunk azzal, hogy miként viseltünk gondot az Úr tulajdonára és erőforrásaira.

A történetbeli felügyelő tudta, hogy bajban van, mert bűnösnek találtatott az ura tulajdonának tékozlása miatt, és tudta, hogy el fogja veszíteni a munkahelyét. Mindez aggodalommal töltötte el, mert tudta, hogy nem bír kapálni, és a kéregetést pedig szégyelli. Aztán egy tisztességtelen ötlete támadt, és magához hívatta urának adósait, majd csökkenteni kezdte azok kötelezettségeiket a gazdával szemben.

Ebben a történetben az úr valószínűleg egy ingatlantulajdonos volt, aki a bér fejében a termés egy részét kérte cserébe. Az emberek gyakran a földön megtermelt búzában vagy olajban fizették meg a bért. A kötelezettségek csökkentésével az adósokat lekötelezte saját maga felé, így miután elbocsátják a munkahelyéről, egy ideig meg tud élni ezekből az emberekből. A felügyelő a jövőjét próbálta biztosítani a még meglévő pozíciójának előnyeit kihasználva.

Eddig világos a történet, de a következő sorban az Úr megdicséri a tisztességtelen sáfárt. Miért? Megérteném, ha az Úr azt mondaná, hogy *„vessétek a hamis sáfárt az adósok börtönébe, amíg mindenért meg nem fizet”*. De az Úr megdicsérte őt! Miért? Nem a tette és nem is a tisztessége, hanem az előrelátása miatt - azért a bölcsességért, amivel a jelenlegi helyzetét arra használta ki, hogy bizonytalan jövőjét bebiztosítsa.

A Példabeszédek könyvében Salamon azt mondta: *„Eredj a hangyához, te rest, figyeld, hogy mit tesz, és okulj! Bár nincs vezére, elöljárója vagy uralkodója, mégis biztosítja a kenyérét nyáron, begűjti eledelét aratáskor.”* A hangya tudja, hogy az idő nem mindig lesz szép, és eljön a tél, a hideg, és akkor már nem fog tudni kimozdulni és ételt keresni. Ezért aztán tudja, hogy nyáron kell összegyűjtenie annyit, amennyivel át tud telelni. Más szóval, használd ki a jelen lehetőségeit arra, hogy felkészülj a jövőre. Ez volt a sáfár bölcsességének lényege is.

Mi is tudjuk, hogy egy napon meg fogunk halni, és azt is tudjuk, hogy semmit sem vihetünk magunkkal. Azt is tudjuk, hogy a menyországi kincseket most kell összegyűjtenünk, kihasználva a kínáló alkalmakat. Tudjuk, hogy meztelenül jöttünk a világba, és ugyanúgy fogunk távozni is innen. Semmit sem hoztunk magunkkal, és biztos, hogy nem is vihetünk el innen semmit.

A menyországra most tudok felkészülni. *„Szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonnal”*, mondta Jézus. Használjátok a rendelkezésetekre bocsátott pénzt oly módon, hogy az örökkévalóságban is kamatozzon nektek. Úgy fektessetek be Isten országába, hogy amikor életutatok végére értek, befogadjanak az örök hajlékokba.

Biztos vagyok benne, hogy Istennek érdekes könyvelése van. Pál apostol megköszönte a filippiek által küldött ajándékokat, és azt mondta: *„Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra.”* Megköszönte az ajándékot, de nem azért, mert különösképpen szüksége volt rá, hanem azért, mert a Pál által tanított emberekért járó áldás az adakozók számlájára lesz írandó, mivel ők támogatták Pál feljűk történő szolgálatát.

A pénz hatalmas lelki gazdagság forrása lehet, ha megfelelően használjuk. Lehet áldás és lehet átok, attól függően, hogy hogyan használják. Az ember által elérhető legnagyobb teljhatalom

forrása lehet, de nagyon gyakran okoz teljes bénulást. Jézus pontosan e bénulással kapcsolatban figyelmeztet.

A menyországba való érkezésnek igen érdekes vetülete lesz, hogy sok olyan emberrel fogunk találkozni, akit sohasem láttunk, és mégis közünk lesz ahhoz, hogy odakerültek. Lehet, hogy egy afrikai bennszülött a menyországba való bejutás után megkérdezi, hogy miként került ode? Isten felnyitja a könyvét, és azt fogja mondani, hogy azt a misszionárust, akin keresztül megtértél Chuck Smith támogatta, és amikor megérkezik, akkor őt keresd. Amikor majd odajön hozzám örvendezve, akkor én csak állok tágra nyílt szemekkel, és azt fogom kérdezni: „Hát te ki vagy?” És akkor kiderül minden. *„De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: 'Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!'”* Az misszionáriusok kiküldésben is részt tudunk venni - használjátok ki a hamis mammon adta lehetőségeket.

A következő versben az Úr a menyországba való belépésről beszél, és ismerteti e példázat gyakorlati alkalmazását is:

Aki hű a kevesen, a sokon is hű az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízza rátok az igazit?

Ha jelenleg dollárokat hamisítotok, akkor a nagyobb lehetőségek még hamisabbak lesztek. A hamis mammon nem igazi gazdagság, mert a rozsdá és a moly megrághatja, a bankok csődbe mehetnek - nagyon sok módon eltűnhet a hamis mammon. Az igazi kincsek Isten országában vannak, és azok örökkévalók.

És ha a másén nem voltatok hűek, ki adja oda nektek azt, ami a tietek?”

„Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”

Megosztott hűség nem létezik.

Hallották mindezt a farizeusok is, akik pénzsóvárok voltak, és kigúnyolták őt.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Ti igazaknak tartjátok magatokat az emberek előtt, de Isten ismeri a szíveteket.

Sokszor megesik, hogy az emberek megpróbálják előttem igazolni tetteiket, ill. kifogásokat keresnek rájuk. Én azonban nem vagyok senki bírója, nem kell előttem semmit igazolnod, mert Isten az, aki ismeri a szívedet. A farizeusok mindig szerették igazolni magukat az emberek előtt.

Mert ami az emberek előtt magasztos, Isten előtt utálatos.”

„A törvényt és a prófétákat Jánosig hirdették, azóta az Isten országának örömhírét hirdetik, és mindenki erőnek erejével törekszik feléje.

János idejéig a törvény és a próféták „uralkodtak”, de János azt hirdette, hogy eljött az Isten országa. Jézus is arról prédikált, hogy mindenki arrafelé törekszik.

De hamarabb elmúlik az ég és a föld, mint hogy a törvényből egyetlen vessző is elveszne.

Jézus azt mondta, hogy a törvény Jánosig tartott, mégsem fog egyetlen vessző sem elveszni a törvényből.

Valószínű, hogy nézeteltérések voltak a farizeusok és Jézus között az házassági elválással kapcsolatban. Az egyik iskola, amely Hallel rabbit követte nagyon népszerű volt. Ez úgy értelmezte a válási törvényt, hogy bárminemű, a feleségben található, tisztátalanság válóok lehetett. Ha a feleség túl sok sót tett a levesbe, már az is elegendő oknak bizonyult a válásra. A válási törvény ilyenfajta liberalizálása azt jelentette, hogy a férfi bármilyen oknál fogva elválhatott a feleségétől. Majdnem olyan rossz volt a helyzet, mint a manapság.

Jézus szó szerint értelmezte a törvényt, és ezután ezt mondja:

Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörő, és aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el, szintén házasságtörő.”

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutya jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

Egyesek szerint ez is egy példázat, bár Jézus nem így utal rá. Én sem hiszem, hogy ez csak egy példázat lenne, mert egyetlen példázatban sem nevezte meg a szereplőket, de ebben a történetben Lázárt megnevezi.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

Figyelemre méltó, hogy nem azt mondta, hogy a koldust is eltemették. Abban az időben a koldusokat a Tofet völgyébe dobták, amely a Sion hegy mellett terült el, ahol állandóan égett a tűz, és a szegényeket egyszerűen csak elégették, mint a szemetet.

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujja hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrödsz.

Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szól: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához; mert van őt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyöttelelem helyére.

Jézus itt a pokolról, az ú.n. Hádésről tanít, amely a föld középpontjában található. Amikor Jézustól egyszer jelt követeltek, ezt válaszolta *„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”* Jézus tehát beazonosította a helyet, és azt is tudjuk, hogy Jézus hlála után leszált a pokolba, és Isten beteljesítette a próféciaát *„Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba.”*

Péter az Apostolok Cselekedeteinek második fejezetében ezt mondja: *„De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten.”* Később Pál az efézusiaknak írt levele 4.-ik fejezetében írja: *„Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek. Az pedig, hogy „felment”, mi más jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre.”* Péter pedig azt mondja, hogy *„így ment el a börtönben levő lelkekhez is, és prédikált azoknak, akik egykor engedetlenek voltak”.*

Az Szentírás szerint Jézus halála és temetése, valamint az ezt követő feltámadása előtt a Hádész, vagyis a pokol két részre volt osztva. Az egyikben Ábrahám vigasztalta azokat, akik odakerültek: pl. az angyalok által odavitt szegény embert is. Mivel vigasztalta őket? Isten ígéretével, amely szerint a Messiás el fog jönni, hogy kiszabadítsa őket.

A Zsidókhöz írt levél 11.-ik fejezetében Ábrahámról és a többi szentről van szó: *„Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígérek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni. Így azonban jobb után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített.”*

Ábrahám azzal vigasztalta őket, hogy Isten meg fogja tartani az ígéretét a Messiáson keresztül. Ez a nap el is érkezett, amikor dicsőség öntötte el a pokol minden részét, mert Jézus megérkezett, és hírül adta, hogy elvégeztett a megváltás munkája és az ott levők megváltattak bűneikből. Majd feltörte a pokol kapuit kiszabadítva a foglyokat.

Jézus Krisztusra vonatkozó próféciát olvashatunk az Ézsaiás 61-ben is: *„Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.”* És pontosan ezt is tette. Ezért írja Máté, hogy *„A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba.”*

Ekkor a pokol egyik részlege kiürült. A másik részleg is ki fog ürülni egy napon. Ez az a hely, ahol a gazdag ember gyötrődött a lángokban. Krisztus ezeréves uralmának végén a halál és a Hádész ki fogják adni a halottaikat, és ezek mind Isten nagy fehér trónusa előtt fognak állni. *„Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették.”* Ez a Gyehenna, a második halál.

A pokol valójában nem örökkévaló, mert az ezeréves uralom után megszűnik. A Gyehenna az a hely, amelyet Jézus „külső sötétségként” írt le, ahol sírás és fogcsikorgatás van, és ahol a tűz sohasem alszik ki. A Jelenések könyvében a Gyehennáról ezt olvashatjuk: *„gyötrődésük füstje száll felfelé örökkön-örökké.”*

Értelmezzétek azeket az ígéket ahogy akarjátok, de ne kérjétek arra, hogy megváltoztassam őket. Isten azt mondta, hogy *„ha pedig valaki elvesz e prófétai könyv igéiből, attól az Isten elveszi osztályrészét az élet fájából.”*

„De ez szörnyű!” – mondják egyesek. Egyetértek, pont ezért nem szándékozok odamenni. Gyakran feltett hibás kérdés: „Hogyan tudja a szerető Isten örökkévaló büntetésre ítélni az embereket?” A kérdés maga hibás, mert az általunk szolgált szerető Isten egyetlen embert sem küldött a pokolba, és nem is fog soha. A valóság az, hogy szabad akaratunk megszegésén kívül minden egyebet megtett azért, hogy ne kerülhessünk a pokolba. A szeretet Istene a Fiát küldte a keresztre, hogy az embernek ne kelljen a pokolba jutnia.

Jézus az elveszettekért jött, és Isten mindent megtett értük, de az ember a saját akaratának következtében megy a pokolba. A kérdés tehát helyesen így hangzik: „Hogy lehet az ember annyira eszetlen, hogy saját választása miatt a pokolba kerüljön, amikor Isten mindent megtett, hogy megóvja ettől?” Mert ez az igazság.

Még néhány dolog a Hádésről. Nem lehet egyik részlegből átmenni a másikba. Ábrahám a történetben azt mondta, hogy *„köztünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.”* A tudat és emlékezőképesség is rendelkezésre áll: a gazdag ember emlékeztett földi jólétére és a testvéreire.

Volt egy ember Betániában, akit Lázárnak hívtak, és nagyon beteg volt. A lánytestvérei sürgősen üzentek Jézusért, aki a Jordánnál tartózkodott, hogy jöjjön hamar, mert Lázár beteg. Jézus azonban két napig még ott maradt a Jordánnál, és csak utána indultak Lázárhoz. Jézus azt mondta, hogy Lázár alszik. *„Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem.”* A tanítványok ezt felelték rá: *‘Uram, ha elaludt, meggyógyul.’* Pedig Jézus a haláláról beszélt, de ők azt gondolták, hogy álomba merülésről szól.

Amikor beértek a városba Márta kifutott Jézus elé és azt mondta: *„Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.’* Jézus ezt mondta neki: *‘Feltámad a testvéred!’* Márta így válaszolt: *‘Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.’* Jézus ekkor ezt mondta neki: *‘Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?’*

Radikális kijelentés ez, amely megosztotta az embereket: voltak akik hittek, és voltak akik nem. Vagy van reményed az örök életre, vagy nincs.

„Márta így felelt: ‘Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.’... Jézus - még mindig mélyen megindulva - a sírhoz ment: ez egy barlang volt, és kő feküdt rajta. Jézus így szólt: „Vegyétek el a követ.” Márta, az elhunyt testvére így szólt hozzá: ‘Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.’ Jézus azonban ezt mondta neki: ‘Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?’ Elvették tehát a követ, Jézus pedig felemelte a tekintetét, és ezt mondta: ‘Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz, csak a körülálló sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.’ Miután ezt mondta, hangosan kiáltott: ‘Lázár, jöjj ki!’”

Nemcsak egyszerűen azt mondta, hogy „Jöjj ki!”, mert akkor az egész temető elindult volna. Víznyelni kell, amikor ilyen hatalom áll rendelkezésedre. És Lázár kijött a sírból.

A farizeusok megtudták ezt, és azon tanácskoztak, hogy megölik Jézust. Lehet, hogy ennek a gazdag embernek a testvérei is közöttük voltak. Ábrahámnak igaza volt: még akkor sem hittek, amikor halottat feltámadni láttak – Lázár ugyanis visszajött a halálból, de ez sem tette hívővé a farizeusokat. De voltak mások, akik látták ezt, és hittek.

A világ összes bizonyítéka sem fog meggyőzni, ha előre eldöntötted, hogy nem fogsz hinni. A Jézusban való hit egy választás következménye, és ha úgy döntesz, hogy nem akarsz hinni, akkor semmi sem fog meggyőzni. Én a hitet választom, és hiszek Jézusban, és ezáltal soha sem fogok meghalni... „Tudtam, hogy furcsa vagy!”, mondják erre egyesek. De én ezt úgy értem, hogy nem fogok meghalni, csak elköltözni ebből az öreg sátorból egy új, gyönyörű házba, amit az Úr számomra elkészít. *„Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”*

„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek. Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltöni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet. Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelekét. Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban. De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.”

Ha majd egy napon azt olvassátok az újságban, hogy Chuck Smith meghalt, el ne higgyétek! Téves tudósítás. A helyes így hangzana: „Chuck Smith elköltözött a régi, elhasznált sátrából egy gyönyörű, új, örökkévaló hajlékba, amelyet Isten készített számára.”

Jézus most a tanítványaihoz fordul:

Azután így szólt tanítványaihoz: „Lehetetlen, hogy botránkozások ne essenek;

Amíg ebben a világban élünk, mindig lesznek támadások, mindig lesznek emberek, akik el akarnak buktatni titeket. Lehetetlen ezek nélkül leélni egy életet, mert az emberek megkérdőjelezzik a hitedet, kigúnyolják a Krisztusban levő életedet.

de jaj annak, aki által esnek.

Nem lehet buktatók nélkül élni, de jaj annak, aki el akar gáncsolni titeket.

Jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe vetik, mintsem egyet is megbotránkoztasson a kicsinyek közül.

Nagyon súlyos dolog valakinek a Jézusba vetett hitét megtámadni, vagy azon mesterkedni, hogy elbuktasd őket. Egy másik esetben ugyanezzel kapcsolatban Jézus azt mondta, jaj annak, aki egy kisgyermeket akar megfosztani a Jézusban való tiszta és egyszerű hitétől.

A nagytudású teológusok gyakran azzal vádolnak, hogy túl egyszerű evangéliumot hirdetek. Hálát adok Istennek, hogy ilyen váddal illetnek, és remélem, hogy így is van. Remélem, hogy mindig egyszerű evangéliumot fogok hirdetni. Gyakran problémát okoz, hogy az emberek bonyolulttá akarják tenni azt, amit Isten olyan egyszerűre alkotott, hogy még egy gyermek is megértheti, és megszabadulhat általa.

Tetszik nekem a Jézus által használt hasonlat. A hatalmas malomkövet hozzákötik a fickó nyakához, és belökkik a Galileai-tengerbe. Jobb ha ezt történik velem, minthogy megbotránkoztatja a kicsinyeket.

Vigyázzatok magatokra!” Ha vétkezik ellened atyádfia, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki.

A figyelmeztetésnek megvan a maga helye és ideje. Bocsáss meg azoknak, akik megbánják tetteiket. De szó sincs arról, hogy meg kellene azoknak bocsátani, akik nem bánják meg, amit tettek. Szerintem nem kell nekik megbocsátani. Micsoda?? Hát hadd kérdezzek valamit? Isten megbocsát-e megbánás hiányában? Nem tudok egyetlen ilyen esetről sem.

Jézus azt mondta, hogy ha nem bánjátok meg bűneiteket, el fogtok veszni. Tehát a megbánás szükséges feltétele a megbocsátásnak. Ha azt akarom, hogy mások megbocsássonak nekem, akkor megbánást kell tanúsítanom. Isten nem fog megbocsátani megbánás nélkül, és nem is várja el tőlünk, hogy megbánás nélkül megbocsássunk. De ha megbánják tetteiket, akkor meg kell bocsátanotok.

És ha naponta hétszer vétkezik ellened, és hétszer tér vissza hozzád ezt mondva: Megbántam - bocsáss meg neki.”

Ez aztán a nehéz dolog! Azt gondolhatod, hogy nem volt őszinte, mert csak kihasznál téged. Ennek ellenére meg kell bocsátanod neki. Erre csak akkor vagyok képes, ha az Úr segít nekem. Az apostolok is ezt érzhatték.

Az apostolok így szóltak az Úrhoz: „Növeld a hitünket!” Az Úr ezt válaszolta: „Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag...”

Szerintem gyakran azt a hibát követjük el, hogy a hit mennyiségében gondolkozunk, és azt mondjuk, hogy a mustármag milyen picike. De Jézus nem azt mondta, hogy a mustármag nagyságához hasonló mennyiségű hitetek legyen, hanem azt, hogy „ha olyan hitetek volna, mint egy mustármag”. Nem is tudtam, hogy a mustármagnak van hite.

Az Úr ezt válaszolta: „Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: Szakadj ki gyökerestől, és gyökerezz meg a tengerben - az engedelmeskedne nektek.”

Valóban a mustármag igen kicsi, és amikor elültetik, akkor földet hintenek rá, és ott kicsírázik. Aztán elkezd nőni, és a nagyságához képest hegy nagyságú földet mozgat meg ahhoz, hogy bokorrá fejlődjön. Tehát a magban egy olyan életfilozófia van elrejtve, amely hegyeket tud megmozgatni.

Én is szeretném, ha az Úr megnövelné a hitemet. De ez a „hit” dolog nagyon nehéz is tud lenni, mert sokszor mi magunk akarjuk előállítani a saját hitünket. Ez viszont lehetetlen. Gyakran nagy büntudatunk támad, mert valaki azt mondja nekünk, hogy „sikerülne ez neked, ha elég hited volna”, „nem lennél ilyen beteg, ha igazán hinnél”. De az embereknek pont akkor van a legnagyobb együttérzésre szükségük, amikor betegek, gyengék, vagy éppen maguk alatt vannak. Az ilyen kijelentések egyáltalán nem segítenek, akárcsak Jób vigasztalói sem segítettek rajta.

Nem tudom előállítani a hitemet, mert ez az Isten ajándéka. Az 1 Korinthus 12-ben a Szentlélek ajándékának sorában áll. Dicsőséges dolog, amikor Isten beülteti a szívedbe ezt a hitet, de ha nem teszi, akkor nem tudom, hogy te mit tehetnél. Az a megfelelő hozzáállás, amit a tanítványok is tanúsítottak: „*Uram, növeld a hitünket!*”

Most Jézus arról szól, hogy mit jelent az Úr szolgájának lenni:

„Ki az közületek, aki ezt mondja szolgájának, amikor az szántás és legeltetés után megjön a mezőről: Jöjj ide hamar, és ülj az asztalhoz!

Nem azt mondja-e inkább neki: Készíts nekem valami vacsorára valót, övezd fel magadat, és szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, te majd azután egyél és igyál!?

Vajon megköszöni-e annak a szolgának, hogy teljesítette, amit parancsolt neki?

Nem hiszem.

Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.”

Amikor befejezünk egy szolgálatot, nagyon elfáradunk, és az Úr még egyet ad. Van úgy, hogy meg sem tudok mozdulni a fáradtságtól. De mégis elmegyek a kórházba, imádkozom a betegekért, bátorítom őket, aztán hazafelé majdnem elalszom. Vajon otthon, amikor bedőlök az ágyba, azt gondolom-e, hogy „Uram, látod, milyen jó vagyok, látod mit tettem érted!? Most már megérdemlem, hogy megáldj, mert olyan jó vagyok.” Az Úr viszont azt mondja, hogy a következő legyen a hozzáállásod: *„Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.”* Szolga vagyok, és az a dolgom, hogy engedelmességek az Uramnak; nem pedig az, hogy dicsőségre, hátbaveregetésre és dicséretre vadásszak.

Azt mondják, hogy nem könnyű engem vezetőnek elfogadni, mert nem szoktam hátbaveregetni az embereket. Tudom, hogy ez nehézséget okoz a házasságunkban is, és Isten segítségével próbálok változni. Tudom, hogy ez az én hibám, mert a feleségem nem a szolgám, hanem a társam. Nagy hibám, hogy nem mutatok iránta elég elismerést azért a sok jó dologért, amivel megáld. Egyszerűen csak elfogadom, és nehezemre esik megdicsérni a főztjét. Szeretném, ha dicsérgetném, de sajnos ez nem így van. Ha viszont odaégeti a répát, akkor azonnal szóvá teszem. Miért vagyok ilyen ostoba, hogy nem tudom ezt megtanulni?

Mégis, Isten szolgájaként nem kellene ezeket a dicséreteket vadászni, mert csak azt teszem, ami a kötelességem.

Amikor útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át.

Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, és kiáltozva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!”

Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek, megtisztultak.

Tetszik nekem ez a történet, mert ismét láthatjuk, hogy milyen szerteágazó volt Jézus tevékenységi területe az emberek között. Sohasem dolgozott sablonosan, mert nem azt akarta, hogy a szertartásokat és formákat vegyük figyelembe, hanem hogy szabadon elfogadjuk Isten különböző munkamódszereit.

Egy másik esetben, „*odament egy leprás, leborult előtte, és ezt mondta: 'Uram, ha akarsz, megtisztíthatsz.'* Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: '*Akarsz. Tisztulj meg!*' És a lepra azonnal letisztult róla.”

Itt viszont egymástól távol álltak, és szó sincs arról, hogy Jézus megérintené őket. Csak egyszerűen odakiáltottak neki, és Jézus visszakiáltott, hogy menjenek, és mutassák meg magukat a papnak. A 3 Mózes 13-ban le van írva, hogy mit kell tennie a leprásnak gyógyulás esetén: meg kell mutatnia magát a papnak, aki elkülöníti őt egy házban 7 napra, és ha az ismételt vizsgálat sem mutat új sebet, akkor a pap megtisztultnak nyilvánítja őt. Ekkor két galambot hoz a paphoz, az egyiket feláldozzák, és a vérével egy vízzel teli medencébe engedik. A másik galambot belemártják a véres vízbe, majd elengedik. Ezután a gyógyult ember visszatérhet a közösségébe.

A tisztulás első lépése tehát az, hogy megmutatták magukat a papnak. Nem azt olvassuk, hogy azonnal meggyógyult a tíz leprás, hanem azt, hogy menet közben gyógyultak meg. Hitben indultak el, de mire odaértek, meggyógyultak.

Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt.

A zsidók elszigetelték magukat a szamaritánusoktól, és a szamaritánusok is a zsidóktól. De a nyomorúság gyakran összezárta őket. Közülük csak egy adott hálát a gyógyulásáért.

Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc?”

Ez a mondat arra utal, hogy az Úr elvárja tőlünk a hálaadást, válaszra vár munkája nyomán.

*Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?”
És ezt mondta az Úr: „Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.”*

Nemcsak gyógyulásban részesült, hanem megváltásban is.

Amikor a farizeusok megkérdezték tőle, hogy mikor jön el az Isten országa, így válaszolt nekik: „Az Isten országa nem úgy jön el, hogy az ember jelekből következtethetne rá. Azt sem mondhatják: Íme, itt, vagy íme, ott van! - Mert az Isten országa közöttetek van!”

Az Isten országa minden olyan emberben benne van, aki alárendelte magát Istennek. De itt Jézus magára utalt, mert Ő tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának.

A tanítványoknak pedig ezt mondta: „Jönnek majd napok, amikor szeretnétek akár egyetlen egyet is látni az Emberfiának napjai közül, de nem láttok.

Ha ezt mondják majd nektek: Íme, ott, vagy íme, itt van, ne menjetek oda, és ne fussatok utána! Mert ahogyan a villám cikázik, és az ég aljától az ég aljáig egyszerre villan fel és fénylik, úgy jön el az Emberfia is az ő napján.

Előbb azonban még sokat kell neki szenvednie és megvetetnie ettől a nemzedéktől.

És amint Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia napjaiban is:

ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek, egészen addig a napig, amíg Nőé be nem ment a bárkába. Azután jött az özönvíz, és elpusztított mindenkit.

Éppen úgy lesz, mint ahogy Lót napjaiban történt: ettek, ittak, adtak, vettek, ültettek, építettek; de amely napon Lót kiment Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és elpusztított mindenkit.

Mit mond itt Jézus? Amikor ismét visszatér a földre az emberek ugyanúgy fognak mindent csinálni, mint minden más napon. Nem hiszem, hogy Isten ítélete azelőtt érkezne a földre, mielőtt az egyházát kivinné innen. Nem hiszem, hogy az egyház el fogja szenvedni Isten haragját, amelyet a Biblia a nagy nyomorúságként emleget. Lót egy klasszikus jele annak, hogy Isten képes kimenteni az igazat, és ugyanakkor „a gonoszokat itt tartja az ítélet napjáig”, olvassuk Péter második levelében.

Ugyanígy lesz azon a napon is, amelyen az Emberfia megjelenik.

Aki azon a napon a háztetőn lesz, a holmija pedig a házban, ne jöjjön le, hogy elvigye, és aki a mezőn lesz, az se forduljon vissza.

Emlékezzetek Lót feleségére!

Aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti, megtartja azt.

Mondom nektek: azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban, az egyik felvételik, a másik pedig ott hagyatik.

Két asszony örül ugyanott, az egyik felvételik, a másik pedig ott hagyatik.

(Ketten lesznek a mezőn, az egyik felvételik, a másik ott hagyatik.)

Azok pedig ezt kérdezték tőle: „Hol, Uram?” Ő pedig így felelt: „Ahol a tetem, oda gyűlnek a saskeselyűk is.”

Ezt a részt elég nehéz értelmezni. Alapvetően két különböző értelmezés létezik. Vannak akik úgy értelmzik, hogy akit elvisznek az gondban lesz, mert az ítéletre viszik el. Azt állítják, hogy az armageddoni ütközetbe viszik őket, ahol a halottak testén a saskeselyűk fognak lakmározni. A másik értelmezés szerint ez az egyház elragadtatását írja le, amikor felvitetnek az igazak, hogy megmeneküljenek a nagy nyomorúság időszakától. Látható, hogy a két értelmezés homlokegyenest eltér egymástól. A második értelmezés szerint az elragadtatás áldást jelent, mert nem kell kiállni a megpróbáltatás időszakát a földön.

Az első értelmezés problémája az, hogy a sasok nem szoktak emberi testekből lakmározni, hanem élő állatokra vadásznak. A dögkeselyűk esznek emberi húst. Az eredeti görög szó „sas”-t jelent, de akik az első értelmezést szorgalmazzák, azok keselyűnek fordítják a szót. Ez viszont helytelen fordítás.

Akkor pedig mit jelent az, hogy „Ahol a tetem, oda gyűlnek a sasok is.”? Egyesek szerint ez Jézus Krisztus testét jelenti, és ahol az Ő teste, oda gyűlnek össze a sasok, az Ő győzedelmes szentjei.

A két értelmezésből csak egyik lehet igaz, és ilyenkor a leghelyesebbnek azt tartom, hogy elraktározom mindkettőt magamban, míg további információt nem kapok a döntéshez.